

зація з суттєвим покращенням умов праці в порівнянні з дореволюційним періодом.

Перша світова війна, що перервала роботи по інтернаціоналізації умов праці, стала ще одним поштовхом до розширення промислової структури та допомогла руху за охорону праці. На післявоєнній конференції у Версалі було засновано Комісію з міжнародного трудового законодавства. Ця комісія запропонувала утворити міжнародний орган по захисту працівників, а її пропозиція стала частиною Версальського Договору і статутом саме такого органу – Міжнародної Організації Праці (МОП) – що діє дотепер. Війна також призвела до використання у виробництві нових засобів індивідуального захисту. Почали використовувати захисний шолом, оснований на солдатському шоломі, а на основі газової маски – респіратор. Навіть аптечка першої допомоги була військовим винаходом.

Україна є членом МОП з 1954 року. Співпраця МОП з Україною за роки її незалежності (починаючи з 1991 року) стала системною та динамічною, яка здійснювалася в рамках тристороннього соціального діалогу, як на національному, так і обласному рівнях. Серед партнерів були також місцеві органи самоврядування, численні неурядові та міжнародні організації. Ключовим елементом співпраці України та МОП є Програма гідної праці МОП.

Україна ратифікувала понад 60 конвенцій (за роки незалежності – 20), в тому числі 8 фундаментальних, які були реалізовані протягом останніх років в Україні за допомогою МОП спільно з Програмою Розвитку ООН, 2 проекти спільно з Об'єднаною програмою ООН з ВІЛ/СНІД та Фондом ООН в сфері народонаселення та 1 проект у співпраці з Міжнародною організацією з міграції. За роки незалежності в Україні реалізовано понад 30 проектів і програм МОП. Наразі, Програма гідної праці в Україні охоплює 7 проектів і програм на загальну суму понад 10 млн дол. США.

СТРЕС НА РОБОЧОМУ МІСЦІ. УПРАВЛІННЯ СТРЕСОМ

Слепухова К.Г.

Науковий керівник – Абракітов В.Е., канд. техн.наук, доцент

Практично кожна людина іноді відчуває стрес — реакцію організму на проблемні ситуації. Нерідко стресова ситуація призводить до травм, які трактуються як такі, що сталися внаслідок психофізіологічних причин, основною з яких є особиста необережність.

Метою доповіді є проаналізувати небезпеки, пов'язані зі стресом під час роботи, а також запобігти у подальшому стресових ситуацій на робочому місці.

Фактом є те, що психосоціальні ризики та стрес на робочому місці є одними з найскладніших питань у сфері охорони праці та здоров'я, актуальність яких загальноновизнана для всіх країн, професій та працівників.

Стрес – фізична та емоційна реакція організму, яка виникає тоді, коли посадові обов'язки не відповідають здібностям, ресурсам і потребам працівника. Стрес на робочому місці не є виключно негативним явищем, проте надмірності (сильний, тривалий, регулярний) неприпустимі.

Згідно результатам соціальних досліджень, які проводяться у різних країнах, основними причинами виникнення стресу називають відсутність страхівки, низький рівень соціальної підтримки, незручний робочий розклад, понаднормові робочі часи, високі вимоги до роботи, відсутність кар'єрного росту, небезпечна робота та моральне і фізичне насильство. Всі ці причини у довготривалій перспективі виливаються у порушення психоемоційного стану людини, що у свою чергу може призвести до виникнення безсоння, емоційного занепокоєння, мігрені, хронічної втоми, депресії, алергії, захворювань опорно-рухового апарату, гіпертонії, захворювань серцево-судинної системи та нажаль призводить до серцевого нападу, ненамного випадку чи навіть самогубства.

За офіційними даними Європейського агентства з безпеки та гігієни праці (EU-OSHA) близько половини працівників в Європейському Союзі працюють в умовах стресу, а зростання кількості порушень, пов'язаних зі стресом на робочому місці, обумовлено розповсюдженням гнучких та нестабільних форм зайнятості (72% від загальної кількості респондентів), надмірним навантаженням працівників (66% респондентів), а також такими явищами, як моральне та фізичне насилля (59% респондентів).

Усі наслідки стресу на робочому місці негативно впливають на діловий імідж та конкурентоспроможність підприємства, а в грошовому еквіваленті призводять до значних фінансових втрат. Також, у широкому колі професій емоційне вигорання виступає окремим аспектом стресу – відповідною реакцією на хронічні робочі стресори. Відзначають найбільшу частоту і виразність стресу в професіях комунікативних, де є постійний контакт з людьми. Синдром емоційного вигорання пов'язано з напруженою психоемоційною діяльністю:

інтенсивне спілкування, переробка та інтерпретація одержуваної інформації і прийняття рішень.

При дії надто сильного та довготривалого подразника на нервову систему, процес збудження може охопити нервові клітини головного мозку. У такому стані рефлекси не спрацьовують і людина повністю втрачає контроль над своїми діями. Такий стан організму називається стан афекту. Багато кримінальних злочинів скоюється саме в стані афекту.

Тому виникає питання, як протидіяти стресу.

Для усунення стресових ситуацій на робочому місці слід дотримуватись певних правил, та застосовувати комплексні заходи такі, як:

- регулярний моніторинг та підтримка нормального соціально-психологічного клімату в колективі;

- оптимізація організаційної структури (розподілу обов'язків, повноважень і відповідальності), здійснювана з урахуванням здібностей і можливостей конкретних працівників;

- виключення (по можливості) ситуацій рольового конфлікту;

- дотримання санітарно-гігієнічних норм;

- надання співробітникам можливості відчувати, що вони можуть впливати на ситуацію

- надання співробітникам регулярної зворотного зв'язку про результати їх праці;

- надання співробітникам консультативної підтримки.

Наведені заходи, є основними для того, щоб рівень стресу працівників не перевищував допустимого рівня.

Висновок. В Україні питання щодо вирішення проблем, пов'язаних зі стресом на робочих місцях поки що залишається відкритим. Але, важливо, щоб кожен усвідомлював, що відповідальність за психічне та фізичне здоров'я несе не тільки керівник підприємства, але й безпосередньо сам працівник.

ЗАКОНОМІРНОСТІ ЗМІНИ РІВНЯ АВТОМОБІЛІЗАЦІЇ В М. ХАРКОВІ

Кучерява Н.Г.

Науковий керівник - Лобашов О.О., д-р. техн. наук, професор

В останні 15 років спостерігається стійка тенденція до загострення транспортних проблем у містах України. Головна причина цього явища - випереджаючі темпи збільшення обсягів руху порівняно з темпами розвитку транспортних мереж. В одному з найбільших міст України - м. Харкові рівень автомобілізації збільшився більш ніж на 125% за останні 18 років (з 2001 по 2019 р.).